

# INHOUD

---

|                     |     |                          |     |
|---------------------|-----|--------------------------|-----|
| Voorwoord           | 8   | Tony Martin              | 122 |
| Alessandro Ballan   | 10  | Robbie McEwen            | 126 |
| Carlos Barredo      | 14  | Johan Museeuw            | 132 |
| Tiesj Benoot        | 20  | Oliver Naesen            | 138 |
| Paolo Bettini       | 24  | Nick Nuyens              | 144 |
| Fabian Cancellara   | 30  | Rob Peeters              | 148 |
| Mark Cavendish      | 34  | Pippo Pozzato            | 152 |
| Jens Debusschere    | 38  | Jürgen Roelandts         | 154 |
| Steven De Jongh     | 42  | Peter Sagan              | 158 |
| Stijn Devolder      | 46  | Marcel Sieberg           | 162 |
| Kevin De Weert      | 50  | Ian Stannard             | 166 |
| Juan Antonio Flecha | 56  | Gert Steegmans           | 170 |
| Óscar Freire        | 60  | Zdenek Stybar            | 176 |
| Gorik Gardeyn       | 66  | Niki Terpstra            | 180 |
| Philippe Gilbert    | 70  | Alejandro Valverde       | 184 |
| André Greipel       | 76  | Greg Van Avermaet        | 188 |
| Mathew Hayman       | 80  | Stijn Vandenbergh        | 192 |
| George Hincapie     | 84  | Jurgen Van Goolen        | 196 |
| Moreno Hofland      | 88  | Guillaume Van Keirsbulck | 200 |
| Kevin Hulsmans      | 92  | Sep Vanmarcke            | 204 |
| Thor Hushovd        | 96  | Peter Van Petegem        | 208 |
| Iljo Kisse          | 100 | Johan Vansummeren        | 214 |
| Marcel Kittel       | 104 | Rik Verbrugghe           | 218 |
| Andreas Klier       | 110 | Maarten Wynants          | 222 |
| Servais Knaven      | 114 | Erik Zabel               | 226 |
| Nikolas Maes        | 118 |                          |     |

# VOORWOORD

---

Mijn zoontje van zeven wil altijd *koerske doen* als we van of naar school rijden. Wout van Aert tegen Tom Boonen. Zijn keuze. Van Aert is meestal de snelste, hij is *nét* iets sneller bij de gele paal van de bushalte, Boonen raakt er *nét* niet meer over. Soms haalt de oudste van ons twee het toch, ook heel nipt. Onlangs kwam de vraag of ik echt op mijn snelste rijd. Heel moeilijke vraag, want aan beide antwoorden zijn nadelen verbonden.

Vind ik het een opgave om de drie kilometer van het dorpsschooltje in de Kempen naar huis Tom Boonen te zijn? Fysiek misschien, toch net een paar centimeter kleiner. Mentaal niet, er zijn slechtere renners om te moeten spelen. Op de radio wordt me tijdens het voorjaar weleens gevraagd van wie ik zelf fan ben. Van niemand, zeg ik dan, in alle eerlijkheid. Ik ben wel fan geweest, van Greg LeMond en Gert-Jan Theunisse. En later van Frank Vandenbroucke.

Maar, zeg ik ook altijd, ik heb wel tonnen respect voor Tom Boonen. Voor de atleet, de mens, de mediafiguur. Voor de manier waarop hij *áltijd* iets zei, voor en na de koers. Iets zinnigs. Met gevoel voor humor. In dat schitterende Kempische tussentaaltje. Op goede en kwade dagen.

Naar een interview met Tom vertrok je onvoorbereid. Je babbelde, je luisterde, je reageerde en je kwam op de redactie of in de satellietwagen met topmateriaal. Met alweer veel te veel darlings om te killen, of met de woorden: “Geef het maar helemaal, het is te goed om in te knippen.”

Idem dito bij dit boek. Met 50 fragmenten op de laptop ben ik naar Tom getrokken. 50 ex-collega's vertellen over hem. Belgen en buitenlanders, ploegmaats en concurrenten, jong en oud. Het hadden er gerust 100 kunnen zijn – ook in dit lijstje veel darlings moeten killen. Ik ging onvoorbereid. Vaak begon het met een lach, wanneer hij hen een verhaal zag vertellen dat ze samen meegemaakt hadden. Het lachen ging, zoals wel vaker, over in babbelen. Geen blad voor de mond.

Heeft Tom Boonen bij momenten in zijn carrière disproportioneel veel aandacht gekregen? Zeker weten. Was hij zelf vragende partij? Zeker niet. Heel wat jaren geleden liep ik in de Tour eens naast hem naar de bus, hij fietsend, ik te voet. “Tom, heb jij een minuutje?” “Maar ik heb niks gedáán vandaag!” Hij vond het te gek voor woorden dat iedereen hem werkelijk elke dag wilde horen. (Maar de quote die mijn chef graag wilde, heeft hij ook toen wél gegeven.)

Had hij bij momenten extrasportieve zaken beter niet gedaan? Zeker weten. Werpt dat een smet op zijn carrière? Zeker niet. Mijn vader zei altijd: “Een mens zonder fout is geen mens, maar een fout.” Een wijs man, mijn vader. Ook niet altijd zonder fout geweest.

Is dit boek een ode? Niet in oorsprong, maar uiteindelijk wel een stukje zo geworden. Door de woorden van de 50 renners – álle 50. Door de tonnen respect die ook zij hebben voor Tom Boonen, op en naast de fiets. Bij een stevig aantal van hen was het woord ‘fan’ zelfs (enige tijd) op z'n plaats.

# ALESSANDRO BALLAN

---

Een van de eerste oud-renners die ik contacteer, is Alessandro Ballan. Het begin van zijn antwoord op mijn e-mail schetst meteen een perfect beeld van dit hele boek. En van de manier waarop de collega's van Tom, zowel ploegmaats als tegenstanders, hem altijd ervaren hebben.

*Salve Merijn,*

*Mi fa molto piacere far parte della storia di Tom Boonen! Grazie per avermi contattato!*

*Accetto molto volentieri.*

...

*Ale Ballan*

“Ik wil met heel veel plezier deel uitmaken van het verhaal van Tom Boonen! Bedankt om me te contacteren! Ik werk heel graag mee.” Zo dus. Zo begint Alessandro Ballan, winnaar van de Ronde van Vlaanderen en het WK, zijn antwoord op de vraag of hij wil meewerken. En wanneer we elkaar wat later dan ook echt spreken, blijkt de bewondering voor Tom uit elke minuut van het gesprek.

“Ik heb hem altijd bewonderd. Want ik herinner me dat ik verliefd ben geworden op *Parigi-Roubaix* in 2002. Het was zijn eerste Parijs-Roubaix en hij werd meteen derde. Ik dacht: ‘Tom is jonger dan ik, wat een geluk heeft hij dat hij zo’n wedstrijd kan rijden, zo’n klassieker in het noorden, terwijl ik nog amateur ben.’ Hij is altijd zo’n beetje mijn referentiepunt geweest, mijn idool zelfs. *Era un poi mi idolo ecco*. Ik zal het jaar waarin hij de regenboogtrui droeg nooit vergeten. Ik vond het toen altijd leuk om naast hem te staan, om met hem te kunnen praten. Dat deden we trouwens vaak. Hij kent wat Italiaans en zo maakten we in het peloton altijd wel een praatje of een grapje.”

In dat jaar in de regenboogtrui, 2006, kleuren ze samen de finale van de E3-Prijs. Ballan springt weg op de Paterberg, alleen Boonen kan mee. Ze verstaan elkaar uitstekend, maar in de sprint is Ballan geen partij voor de wereldkampioen. “Ik ben, in tegenstelling tot Tom, helemaal niet snel. Om hem te kloppen, moest ik proberen aan te vallen. Als eerste. Maar ook dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Toen in Harelbeke kon ik echt niet anders. Laat me het zo stellen: als je met Tom Boonen weg was, reed je niet om te winnen, maar voor het podium,” zegt hij lachend. En hij voegt er nog aan toe dat die snelle eindsprint zeker niet zijn enige sterke punt was. “Hij was ook tactisch heel sterk. Ik herinner me de Ronde van 2012, toen hij won en ik derde werd. Hij kon toen twee Italianen kloppen, Pozzato en mij, en dat is helemaal niet zo vanzelfsprekend,” grijnst hij.

Ballan en Boonen delen vaak het podium van een kasseiklassieker. Maar liefst vier keer staan ze naast elkaar na de Ronde, Roubaix of de E3-Prijs. Telkens staat Boonen op het hoogste schavot. Een vijfde keer staat Cancellara tussen hen in, na Parijs-Roubaix 2006, de editie van de gesloten overweg. “Ja, dat is heel veel,” reageert Ballan, zonder een zweem van spijt of rancune. “Ik beschouw mezelf als een gelukkige renner, omdat ik op Tom Boonen ben gebotst. Hij was zonder enige twijfel mijn grootste rivaal. Hij en Fabian Cancellara hebben ongelooflijk veel podiums van de Ronde van Vlaanderen en Parijs-Roubaix onder hun tweetjes verdeeld. En van nog zoveel andere koersen. Daarom is het een beetje zoals in de tijd van Eddy Merckx, die alles won en maar heel af en toe eens wat overliet voor de anderen. Dat gevoel dus... Ook al heb ik zelf niet zoveel kunnen winnen, ik heb wel veel samen met Tom op het podium gestaan.”

En dus kiest hij als favoriet moment voor Parijs-Roubaix 2008, samen met Boonen en Cancellara op het podium. Al valt het kiezen hem zwaar: “Ik kan niet één specifiek moment met Tom kiezen, het zijn er zoveel... *Tutti quanti molto, molto belli*. Ze zijn allemaal heel erg mooi. Als het écht moet, kies ik de aankomst in Parijs-Roubaix, toen ik op de piste aankwam met Tom en Fabian Cancellara. Tom won en ik werd derde. Dat is een van de vele mooie momenten.” De vierde, Martijn Maaskant, eindigde op bijna vier minuten. Eentje om in te kaderen dus. Maar zijn eigen grote zege in een kasseiklassieker, een jaar eerder in de Ronde van Vlaanderen, is dat uiteraard ook. “Ik herinner me nog dat we aan de Muur

van Geraardsbergen kwamen. Tom reed op kop en stilletjes aan kwam ik dichterbij en kon ik hem passeren.”

Die ‘stilletjes aan’ was in werkelijkheid iets indrukwekkender dan Ballan nu laat uitschijnen. “Ik ben in de eerste plaats blij dat ik de Ronde van Vlaanderen kon winnen in het tijdperk van Tom Boonen en Fabian Cancellara. En ik heb het WK gewonnen, daar was Tom ook. Op die zeges ben ik heel fier. Parijs-Roubaix heb ik vele jaren proberen te winnen, maar dat is me nooit gelukt. Ik ben drie keer derde geworden, maar nooit eerste. En voor Tom was het extra moeilijk om die wedstrijden te winnen, want de druk op zijn schouders was enorm. De druk was eigenlijk dubbel zo groot voor hem, want hij was een Belgische renner die in alle kasseiklassiekers voor eigen volk reed. Dat hij zó vaak de Ronde en Roubaix kon winnen, en dan ook nog eens het WK, betekent dat hij een heel groot klassiek renner is.”

Terwijl we nog wat over koetjes en kalfjes aan het praten zijn, koerskoetjes en koerskalfjes welteverstaan, glimlacht hij plots: “Weet je dat ik in de kasseiklassiekers echt supporter voor Tom Boonen? Ik vond het zo spijtig dat hij in 2016 Parijs-Roubaix niet won. Hij was zo ongelooflijk sterk. Ik wou hem daar echt nog één keer op het hoogste schavot van het podium zien staan.” Wanneer we afscheid nemen, drukt hij me op het hart: “Doe Tom zeker de groeten van mij!”

---

“Ik heb het altijd heel goed kunnen vinden met Alessandro. Toen hij zo zwaar gevallen was in Spanje, was ik de enige renner, en dat begrijp ik nog altijd niet, die bij hem op bezoek gegaan is,” vertelt Tom. Je ziet in zijn ogen dat hij het nog altijd ongelooflijk vindt. “Iedereen zit daar op stage, op 15 kilometer van dat ziekenhuis, drie maanden, en niemand is daar op bezoek geweest. Ik ben toen met Molly naar het ziekenhuis gereden en Alessandro had de tranen in zijn ogen staan omdat wij langskwamen. Zelfs van zijn ploegmaats is niemand bij hem geweest. Dat heb ik nooit begrepen.”

Dat gebaar van Tom leidt tot heel veel respect van Ballan voor de mens Tom Boonen, maar ook voor de renner haalde hij de superlatieven boven. Hij verwees zelfs naar de periode van Eddy Merckx. “Ik denk niet dat ik

mezelf óóit zal vergelijken met Eddy. Maar ik had soms dagen die er wel wat bij in de buurt kwamen. Eddy had er zo misschien 500, ik 50. Maar ja, als ik in de klassiekers een goeie dag had – wat meestal wel zo was... – dan was er niet veel aan te doen,” grijnst Tom.

Een van die 50 dagen was ongetwijfeld 8 april 2012. Zijn vierde kassei pakt hij op verbluffende wijze, met een solo van 53 kilometer. “Dat zijn de mooiste momenten, omdat je dan echt naar het pure basisinstinct van de mens gaat: ademen, hartslag en gewoon die concentratie. Van bocht naar bocht, van steen naar steen.” Terwijl Tom vertelt, wijst hij de bochten en de stenen ook effectief aan. In de lucht laat hij de ideale rijlijn zien. “Daarmee ben je bezig, met die ideale rijlijn te volgen. Je kijkt ook altijd een beetje in de verte. Obstakels. Mensen die langs de kant staan. Je bent alleen nog bezig met de pure essentie van het fietsen. Al de rest valt weg. Ik zat daar toen echt helemaal in, tot ik op een kilometer of twee van de aankomst in de camera keek. En dat heb je echt niet vaak. Meestal ben je met van alles bezig in de koers, met *den dieje is tegen mijn wiel gereje* en *den dieje hee m’ne schoen kapot gereje*.” Bij het wiel kijkt Tom boos naar een denkbeeldige renner links, bij de schoen boos naar rechts. Om dan lachend verder te gaan: “Allez, allemaal futiliteiten die over niks gaan. Maar het zijn wel allemaal dingetjes die in je hoofd spelen, en dat houdt je van je concentratie af. De momenten waarop je écht goed bent, waarop je je volledig kan focussen op enkel nog die fiets en enkel nog die koers en alleen dát nog bestaat, dat zijn de allermooiste momenten in de wielrennerij.”

# CARLOS BARREDO

---

Geweldige kerel, Carlos Barredo. Goeie renner, perfecte ploegspeler en altijd in voor een grapje. Zalige verteller ook, hij trekt je zo mee in zijn verhalen. De avond voor Tom Says Thanks zitten we een Duveltje te drinken aan het Zilvermeer in Mol, onder meer Tom en Wilfried Peeters zitten er ook bij. Barredo geniet, van het gezelschap, van het glas bier, van het ophalen van herinneringen en van nog eens in België te zijn. Hij geniet er die nacht een stevig tikkeltje langer van dan wij en de volgende avond zie ik hem zitten met een watertje, maar nog altijd met dezelfde brede lach. “*La verdad es que la cultura Belga es un poco diferente, ¿no?*” Hij is, niet voor de eerste keer, tot de vaststelling gekomen dat de Belgische cultuur anders is dan de Spaanse. “Kijk, ik ben altijd iemand geweest, zowel als renner als nu, die zich verzorgt, die geen zotte dingen doet. Dus als je dan eens zot doet, dan weet je het wel,” lacht hij. Ook een paar maanden later, wanneer we elkaar voor dit boek spreken, denkt hij met veel plezier terug aan Tom Says Thanks. “Luister, *hombre*, dat was echt een speciale, emotionele dag,” zegt hij gemeend, terwijl hij zijn hand op zijn borst legt. “Omdat een groot renner als Tom stopte met koersen. En die ‘groot’ bedoel ik niet alleen sportief. Ik heb altijd heel goed kunnen opschieten met Tom, er was een klik tussen ons. Bovendien heb ik op Tom Says Thanks andere renners teruggezien die ik bewonder, apprecieer en heel graag heb. Ik heb er oud-collega’s teruggezien, oud-ploegleiders... En niet alleen oud-collega’s van Quick-Step, maar van het hele peloton. Ik vond het echt heel mooi. Net zoals met Boonen & Friends vroeger. Dat was minder emotioneel, maar ook altijd een supermooi evenement. Veel meer dan de cross en het feest nadien. Vooral de boodschap erachter vond ik heel knap, en het goede doel. Dat er altijd zoveel volk op afkwam, is bewonderenswaardig.”

Daar is Barredo telkens weer van onder de indruk, van de koersbeleving in Vlaanderen, in België. Dat was hij al toen hij nog bij Quick-Step reed, zeker in de heilige Vlaamse wielerveek. “Ik zal me de week van de Ronde altijd herinneren als, zoals jij zegt, *la semana santa*,” lacht hij, denkend aan de wielergekte die de heilige week in ons land veroorzaakt. “*Es una religión en Bélgica*. Het is een religie in België. Over de Ronde gesproken,

er is iets wat ik me altijd zal herinneren: toen ik bij Quick-Step kwam, tijdens de eerste stage in november of december, zag ik de Belgen ergens naar kijken. En ik zeg: ‘Wat zijn jullie nu aan het doen?!’ Ze zaten op internet naar het parcours van de Ronde te kijken! In december al! Ik dacht: ‘Mijn god, tussen nu en april ligt nog een eeuwigheid!’” schatert Barredo. “*Flandes* is zonder enige twijfel de meest speciale wedstrijd voor de ploeg, de belangrijkste van alle klassiekers. Misschien op gelijke hoogte met Parijs-Roubaix, maar toch was de beleving nog anders. De Rondes die ik met hen meegereden heb, waren echt schitterende ervaringen.”

Al even schitterend was de eerste Ronde van Frankrijk die hij met Tom en Quick-Step reed, in 2007. Vier ritzeges (Gert Steegmans, Cédric Vasseur en twee keer Tom Boonen) en de groene trui. En een kale kop voor Carlos Barredo. “*Sí...* Aan het begin van de Tour had ik een weddenschap afgesloten. Ze hadden me met z’n allen overtuigd om te wedden dat ze mijn haar mochten afscheren als we vier ritten wonnen,” lacht hij hartelijk en hij beschrijft met weidse armgebaren wat er gebeurde toen Tom de vierde ritzege voor de ploeg pakte. “De dag dat we de vierde rit wonnen, kwam de hele ploeg na het eten in het hotel rond mij staan en ze schoren mijn hoofd zo kaal als een gloeilamp. Het zijn zulke zaken die je, naast de sportieve exploten, altijd zal onthouden. En die herinneringen zijn nog mooier dan de overwinningen en de sportieve successen.”

“Op Tom Says Thanks zat ik tijdens het eten te praten met Steegmans, Stevie (Steven de Jongh), Tom en Hulsmans. We hadden het erover dat het wielrennen aan het veranderen is. De ploegen zijn veel professioneler geworden, op alle vlakken. Ik heb dat ook al zien gebeuren, want van 2007 tot 2010 veranderde de sfeer ook al enorm. Alles werd professioneler, iedereen werd serieuzer, er waren bijna geen momenten meer voor ontspanning, voor grapjes. Wat een verschil met mijn tweede winterstage met Quick-Step.” De spijt in zijn blik duurt niet lang. Wat volgt, is Barredo op z’n best: vertellend over zijn allermooiste moment met Tom Boonen, een winterstage in Spanje. “Elke dag grapjes, grapjes en nog eens grapjes. Constant haalde iedereen grapjes met elkaar uit. Ik herinner me dat ze mij eens een heel uur ingepakt hadden met plakband.” Hij beeldt uit hoe ze zijn hele hoofd inpakten, zijn handen tegen zijn hoofd, gsm ertussen. “Zelfs mijn mond was toegeplakt, terwijl ik aan het telefoneren was met mijn vriendin. En zo lieten ze me een uur zitten. Dat was uiteraard

een gevolg van wat ik ervoor had uitgestoken, dat is logisch,” grijnst hij. “Nu, het is wel zo dat die zaken er soms een beetje over waren. Tijdens diezelfde stage bijvoorbeeld, hadden ze bij Kevin Seeldraeyers, toen we op 5-6 kilometer van het hotel stopten om te plassen, het voorwiel eruit gehaald. Iedereen reed naar het hotel en die arme Sellie kon zonder voorwiel 5 kilometer naar het hotel wandelen.” Hij laat een denkbeeldige Kevin Seeldraeyers zien, met zijn stuur in de lucht. “De grapjes konden soms dus wel een beetje vervelend zijn, maar het belangrijkste is dat je na verloop van tijd een echt groepsgevoel creëert als je steeds grapjes met elkaar uithaalt.” Hij kneedt met zijn handen ook effectief een groep, zoals een sneeuwbal. “En wanneer we dan op pad trokken en er heel professioneel voor gingen, zowel op training als in een wedstrijd, gaven wij ons daardoor allemaal 110% voor onze ploegmaats.”

“Luister, ik ben het er helemaal mee eens dat het wielrennen professioneel moet zijn, en wij waren in die tijd ook héél, héél professioneel. Maar we lieten ook de passie en vreugde zien waarmee we onze sport beoefenden. Dat wij in het hotel plezier maakten, wil niet zeggen dat wij niet professioneel waren... Want dat waren we zéker wel. In het hotel kwam er gewoon altijd een moment van ontspanning. Niet overdreven, maar wel even relaxen, even rust, even amuseren. En ook even vergeten wat er onderweg gebeurd was. Er is ook niks mis met het feit dat we vroeger eens een pint dronken met de mecaniciens en de verzorgers. Want sportief rendement krijg je door een samenloop van vele factoren. En iets wat voor mij het allerbelangrijkste is – of misschien niet het allerbelangrijkste, maar wel even noodzakelijk als trainen, verzorging, voeding... – is je motivatie, de sfeer binnen de groep. En bij ons was de groepssfeer altijd heel leuk en ontspannen, ook met de mecaniciens en verzorgers. Na het eten trokken we naar één of twee kamers om te praten en te lachen. Vandaag de dag zijn ze klaar met eten en pakken ze hun gsm.” Hij pakt hem ook echt, houdt hem tegen zijn oor, zondert zich een beetje af, begint erop te tokkelen. “WhatsApp, Twitter... Iedereen zit alleen op zijn kamer met zijn laptop. En als je met je ploegmaat wil babbelen, die naast jou zit, doe je dat via de computer, of via Twitter. Terwijl je naast elkaar zit, hè! Dat is een spijtige evolutie.”

Ook al is het Spaans van Tom niet zo goed als zijn Engels, Frans en Italiaans, toch weet hij meteen waarover Carlos Barredo het heeft wanneer hij hem de plakbandscène ziet uitbeelden. “Met die ducttape?! Dat was echt goed!” giert hij. “Pas op, hij was zelf de wredeste die ik ooit gekend heb, zenne! Daar stond ook geen rem op. Grapkes oké, maar op den duur was het niet grappig meer. Dat begon met stinkbommekes. Je lag op je bed, tv te kijken of met je gsm, en plots: deur open en pats! Zo’n glazen buisje kapot.” Hij ruikt de geur meteen weer. “En zo drie, vier keer na elkaar. Dat begon te escaleren en op den duur hebben ze een emmer water in zijn kamer gekletst, over zijn computer enzo. Ken je dat?! Dat was helemaal fout aan het gaan. En toen had hij nog eens iets *grelligs* gedaan...” Tom denkt even na, komt er niet meteen op wat, maar het leidde in ieder geval tot het moment dat Barredo beschrijft. Wat volgt, is een al even levendige beschrijving, nu vanuit het standpunt van de dader. “Hij zat op zijn stoel en ik had een rol ducttape gehaald bij de mecaniciens,” herbeleeft Tom het moment met een brede glimlach en brede gebaren. “Hij zat op zijn stoel te bellen, met zijn rug naar ons, en maar bellen en bellen... Ik had al een redelijk stuk tape klaar en: whoop, rond zijn hoofd! En hij: ‘Allez, stop, stop, stop!’ Maar ondertussen zat ik al helemaal rond zijn arm, dus hij hing vast.” Hij maakt nu een hele reeks kringen rond de denkbeeldige Barredo. “Ik had daar een hele worst van gedraaid. En we hebben hem daar een uurtje laten zitten, ja. Met die telefoon tegen zijn hoofd,” giert Tom van het lachen, terwijl hij de ingepakte Barredo blijft nadoen.

“Zo’n sfeer moet een beetje naturel komen. Het ging er soms wel los over, maar aan de andere kant: dat creëert zo’n scherpe band tussen iedereen, en dat was zó hard lachen... De Tour waarin we zijn haar afgeschoren hebben, is de plezantste Tour die ik ooit heb gereden. Heel de ploeg hing zo hard aan elkaar – de plezantste grote ronde uit mijn carrière. Ja, je ziet af, fysiek dan, maar ik was eigenlijk een beetje teleurgesteld dat het gedaan was. Dat heb ik nadien nooit meer gehad.”

Tom heeft nog een kleine vijf jaar langer gekoerst dan Barredo, dus hij heeft gezien hoe de evolutie die Carlos Barredo zo betreurt zich nog heeft verdergezet. “Hij heeft gelijk, het is heel hard veranderd de laatste jaren. Ik merk ook: de jongeren die overkomen, da’s een andere generatie. Dat is altijd zo geweest, maar de manier waarop zij met elkaar omgaan, is gewoon duizend keer anders. Wij waren meer op chirokamp, samen met de maten

op stap. Dat was lachen en grappen en grollen. Bij ons zit dat nu nog wel redelijk goed.” Met ‘ons’ bedoelt hij heel dit boek Quick-Step, en dat zal, ondanks zijn wielerpensioen, nog wel een hele tijd zo blijven. “Je merkt dat mannen die overkomen van een liefhebbersploeg, semiprofessioneel of professioneel, zich echt moeten aanpassen. Want bij ons zitten nog wel een paar oude duvels en die blijven de sfeer er altijd wel insteken. En dan zie je hen denken: ‘Wa’s dat hier allemaal?!’ Maar dat maakt het gewoon heel plezant, hè. Je bent zo vaak weg van huis. Als je dan tegen je zin op je kamer moet gaan liggen en altijd maar op die gsm moet tokkelen, da’s ook niet leuk. Dat moet er bij de meeste gasten echt uitgehaald worden. Er zit ook heel weinig initiatief in. Vroeger waren wij bij de eersten om iets uit te steken! Maar nu doen ze dat niet meer. Nu, het is wel zo dat sommige dingen nu uiteraard niet meer kunnen. Als je sommige verhalen van vroeger hoort, zoals een tv uit het raam van de hotelkamer gooien en de deuren vastlijmen enzo. Maar het mag nog wel altijd lachen zijn, hè!”

# TIESJ BENOOT

---

*De nieuwe Tom Boonen.* Een straf etiket, maar zo was het op 5 april 2015. Tiesj Benoot werd vijfde in zijn eerste Ronde van Vlaanderen. Als neoprof. Net 21 geworden. Veel beter dan Tom Boonen trouwens. Die werd in 2002, in zijn eerste Ronde, ‘maar’ 24e. Een week later werd hij wel derde in zijn eerste Parijs-Roubaix. Toen Tom drie jaar later zijn eerste Ronde van Vlaanderen won, zat Tiesj Benoot nog op de lagere school. Hij moest zijn plechtige communie nog doen. “Ik was toen...” Benoot blaast even, berekent hoe oud, of jong, hij toen was. “Ik was elf jaar. Het was echt speciaal toen hij zijn eerste Ronde van Vlaanderen won. Ik volgde de koers op tv en keek echt naar hem op. Hij was de *coming man*. En erna heeft hij zo’n sterke carrière uitgebouwd. Om later dan echt met hem te kunnen koersen, was iets heel apart. Zeker toen ik niet gewoon met hem in het peloton zat, maar echt samen met hem in de ploeg reed, in Baku. En erna op het WK in Richmond. Dat zijn voor mij speciale momenten.”

Baku draaide sportief gezien nochtans uit op een ontgoocheling. Benoot en Boonen trokken vol ambitie naar die eerste Europese Spelen. Boonen zag het wel zitten: eens iets nieuws proberen, iets wat dus ook nog niet op zijn erelijst stond. Maar hij strandde op de zesde plaats, op vier seconden van winnaar Luis León Sánchez en zijn drie medevluchters. Net geen podiumplek dus, met dank misschien ook aan de net een tikkeltje te lang pokerende Italianen. Tiesj Benoot had toen al moeten opgeven, gevelde door de Azerbeidzjaanse hitte.

De twee renners hadden wel voor het eerst samen naar een kampioenschap toegewerkt en hun relatie veranderde in die maanden snel. De held Tom Boonen werd een collega. Een collega met wie Tiesj Benoot het goed kon vinden, maar die voor hem wel nog altijd een voorbeeld bleef. “Ik weet nog goed toen ik voor het eerst met hem sprak. Dat was in de Omloop Het Nieuwsblad, toen ik neo was. Toen hebben we kort een paar woorden tegen elkaar gezegd, omdat ik Nikolas (Maes) kende. Maar we hebben pas echt gepraat in de Ronde van België dat jaar, twee weken voor de Europese Spelen in Baku. Natuurlijk, van mijn kant uit is er zeer veel respect voor de renner Tom Boonen. En ik heb hem als

persoon ook iets beter leren kennen. Ik hoor hem nu af en toe, we komen goed overeen en da’s plezant. Als renner én als persoon staat hij er wel.”

Tiesj Benoot is een nuchtere, verstandige kerel. Niet vatbaar voor blinde verafgoding. Maar voor hij zelf prof werd was hij al wielervan, en Tom Boonen was zijn idool. Dan moet je stevig in je schoenen staan om als jonge gast bij die wereldtoppers in het peloton te belanden. Zeker als je al meteen, in je eerste jaar, finales rijdt met dat peloton, vlammend en duwend en kwakkend naar de voet van de Vlaamse hellingen. “Ik kende die mannen vooral van televisie, maar het went redelijk snel. Allez, voor mij toch. Toen ik als eerstejaars de finale in Wallonië reed, zat ik tussen renners als Kwiatkowski en Chavanel. Dan moet je jezelf echt wel in de arm knijpen. Maar eigenlijk heb ik als neoprof snel de klik kunnen maken. Bijvoorbeeld in de Ronde van Vlaanderen raak je echt niet vooraan als je voor iedereen het gaatje openlaat. Natuurlijk, aan renners als Tom Boonen en Fabian Cancellara ga ik geen vuile kwak uitdelen, hè.” Hij zegt het met een glimlach. Tiesj Benoot laat zich duidelijk niet doen, ook niet door ervaren rotten. “Dat doe je sowieso niet, vuile kwakken uitdelen, maar je kijkt wel anders naar die renners. Al kan ik dat in de finale wel uitschakelen, denk ik.”

Voor jezelf opkomen dus, maar met respect voor de koningen van de klassiekers. Ook daarin doet Benoot wel wat denken aan de jonge Boonen. Ook die kwam binnen langs de grote poort, maar met respect voor de ongeschreven wetten achter die poort. Boonen heeft trouwens ook al snel respect voor Benoot. “Ja, zeker, dat was zo. Het respect was wederzijds. En dat doet deugd, dat Tom Boonen je apprecieert en dat hij ook iets in je ziet als renner.” Benoot laat het even tot zich doordringen en zegt dan nog eens: “Ja, dat doet wel goed.”

Het respect van Benoot voor Boonen is geëvolueerd. Ging het aanvankelijk nog vooral om zijn indrukwekkende sportieve prestaties, het laatste anderhalve jaar is er een factor bijgekomen. “Ik heb na mijn eerste seizoen ook zelf een beetje ondervonden hoe het is om iets meer aandacht te krijgen. En als ik zie hoe hij daarmee omgaat... Wat hij moet doen, is echt nog zoveel meer.” Benoot is zichtbaar onder de indruk. “Handtekeningen en foto’s overal waar hij komt. En altijd doet hij het met een glimlach.



Dat is voor een wielrenner, denk ik, een van de lastigste dingen die er zijn: aan de top komen en... sympathiek blijven. Ook tegenover andere renners blijft hij gewoon dezelfde. Hij heeft enorm veel uitstraling, maar hij praat gewoon met iedereen. Met een neoprof als ik bijvoorbeeld, toen, praatte hij heel gewoon. Da's wel speciaal."

Als je dan zelf, na amper een paar maanden in het profpeloton, *de nieuwe Boonen* genoemd wordt, kan dat als een zware last op je schouders gaan wegen. Of je kan het als een eer beschouwen en rustig maar zelfzeker een eigen carrière beginnen uit te bouwen. "Ik beschouw het als een eer," zegt Benoot overtuigd. "Maar natuurlijk, zoiets zeggen ze zeer snel. Als je top-5 rijdt in de Ronde, wordt er direct vergeleken met zijn eerste Ronde van Vlaanderen en dat is zó relatief. Ik denk dat je carrières beter pas na tien, vijftien jaar vergelijkt, dus dit is sowieso te vroeg. Het is misschien zelfs niet zo respectvol naar hem toe. Als hij zichzelf met mij vergelijkt, vind ik dat waardevoller. Maar ja, het hoort er ook wel bij natuurlijk, zulke vergelijkingen. En ik vind het ook wel leuk om te lezen en te horen," besluit hij met een glimlach.

Als we Tiesj Benoot over vijftien jaar nóg met Tom Boonen vergelijken, dan staat hij er goed op. "Da's juist," lacht Benoot. "Ik mag het hopen."

---

Tom glimlacht wanneer hij het einde van het interview ziet. Hij heeft het wel voor Benoot: verstandige kerel, ad rem ook. "Ik vond het soms moeilijk te vatten dat ik van sommige collega's een idool was. Die mannen komen dan in het peloton, je begint eens met hen te praten en dan klikt het of klikt het niet. Met Tiesj klikte het direct. En dan reden we samen het EK, waar we het een paar dagen heel gezellig hebben gehad, met vijf man. Of zes man? Ik weet het al niet meer," lacht hij verontschuldigend. Ze waren met z'n zessen: Benoot, Boonen, De Clercq, Keukeleire, Vandenbergh en Wynants. "Een klein groepje, echt heel plezant. Tiesj en ik zijn nadien nog een paar keer samen gaan trainen en hebben samen het WK gedaan, dus ik heb voldoende tijd met hem doorgebracht om hem te leren kennen. Hij is een heel gedreven gast. In het begin merkte ik wel dat hij onder de indruk was: 'Oeh, met wie ben ik hier op de baan?!'" Terwijl Tom het zegt,

maakt hij zich klein en kijkt hij bewonderend omhoog. "Toen was hij nog wat terughoudender, maar na een tijdje is dat snel vergeten. Als je gewoon jezelf bent, dan komt dat meestal snel goed."

Maar makkelijk of vanzelfsprekend is het niet, wanneer je aan het begin van je carrière meteen met een icoon uit je sport vergeleken wordt. Tom Boonen werd de opvolger van Johan Museeuw genoemd, door hemzélft trouwens, en Tiesj Benoot werd de nieuwe Tom Boonen genoemd. Niet makkelijk. Eerst voor Tom niet, dertien jaar later voor Tiesj Benoot niet. "Nee, dat is een beetje een vergiftigd geschenk, hè. Ik heb na zijn eerste jaar ook direct tegen Tiesj gezegd: 'Het tweede jaar is altijd het moeilijkst.' Het eerste jaar is alles nieuw, je moet niks bewijzen en bij alles wat je doet wordt 'Hallelujah!' geroepen. Het tweede jaar zeggen ze al: 'Oeh, hij is slecht in de Ronde van Vlaanderen.' Of: 'De uitslag was niet hetzelfde.' Dan komt er commentaar op alles wat je doet en daar moet je mee leren omgaan. En Tiesj is nog altijd heel jong. Nu, hij heeft er de aanleg voor. Hij heeft het talent, hij is een heel sterke renner. En ik denk ook wel dat het goed zit in zijn hoofd."

"Zelf heb ik me die vergelijking met Johan nooit aangetrokken. Ik heb vanaf het begin ook altijd gezegd: 'Laat mij gewoon mijn eigen ding doen en dan zullen we wel zien.' Ik heb ook nooit gedacht dat ik zoveel koersen ging winnen, of dat ik zoveel klassiekers ging winnen. Maar op een bepaald moment begint dat te bollen en dan, ja... Je kent je eigen limieten niet tot je ze bereikt hebt, hè. En dan probeer je wéér verder te gaan. Ik vind: mensen vergelijken is altijd een beetje nutteloos. We zijn allemaal onze eigen persoon. En Tiesj is zeker niet te vergelijken met mij. Hij is een heel ander type renner. Hij kan de Ronde van Vlaanderen winnen, maar ook Luik-Bastenaken-Luik. Of misschien zelfs een Waalse Pijl. Hij is heel explosief, hij kan goed bergop. Hij kan in het rondewerk zijn streng trekken. Meer dan dat zelfs: 20e in zijn eerste Tour! Hij is niet zo snel als ik, dus je kan eigenlijk niet spreken van een vergelijkbaar patroon. Maar Tiesj is wel iemand die van de klassieke koersen bijna iedere koers kan winnen. En dat moet hij nu leren. Hij moet leren winnen. Want goeie resultaten rijden is één ding, maar koersen winnen is iets anders. Dat is nog veel moeilijker. Maar ik denk dat Tiesj nog grote stappen kan zetten."

## PAOLO BETTINI

---

Paolo Bettini is al een ancien wanneer Tom Boonen in 2003 bij de ploeg komt. Hij heeft zich van onder de duim van Michele Bartoli geknokt en is een van de absolute sterren binnen de ploeg van Patrick Lefevere. Maar er komt geen nieuwe machtsstrijd wanneer dat jonge supertalent overkomt van US Postal. Met Boonen kan Bettini het wél goed vinden. In en naast de koers. Ze zorgen voor handenvol klassieke zeges. Ieder op zijn terrein, maar toch ook regelmatig samen. En ze bezorgen Quick-Step drie wereldtitels op rij. Alstublieft.

Zes jaar rijden ze bij elkaar in de ploeg. Goed voor een schat aan herinneringen. “Goh, er zijn er zoveel,” mijmert Bettini. “*Ce ne sono veramente tanti*. We hebben samen zoveel afgezien en samen zoveel mooie dagen beleefd. Maar een moment met Tom dat veel indruk op mij gemaakt heeft, is een etappe in de Vuelta van 2005. Dat was in de aanloop naar zijn wereldtitel. Dat juist die etappe me bijblijft, is omdat dat het enige moment was waarop Tom en ik elkaar niet begrepen. We wilden het allebei zo graag goed doen, we wilden allebei winnen. Daardoor begrepen we elkaar niet, met als gevolg dat we een rit in de Vuelta hebben laten schieten en iemand anders hebben laten winnen. Na de aankomst kwam het tot een aanvaring tussen ons. Maar het mooie is: eenmaal in het hotel moesten we allebei glimlachen. We zagen in dat we twee grote renners, twee grote atleten, waren en dat we allebei tot het uiterste gingen om ons doel te bereiken. We keken elkaar aan, zo van: ‘Het is nu eenmaal zo gelopen.’ Dat was een van de mooie, persoonlijke momenten. Het toont ook duidelijk de link tussen mijn carrière en die van Tom. We waren twee verschillende renners: hij was meer een sprinter en ik was meer geschikt voor andere parcoursen. Maar soms gebeurde het dat we tegenover elkaar kwamen te staan. Nu, uiteindelijk hebben we samen heel veel bereikt, en het enige conflict was in een paar uur opgelost. Voor mij wil dat heel veel zeggen. Het wil zeggen dat Tom mij altijd gerespecteerd heeft, en ik heb hem altijd gerespecteerd. We hebben altijd heel goed samengewerkt.”

Als dat het eerste moment is dat Bettini aanhaalt, moet het echt wel indruk gemaakt hebben. Temeer omdat het al meer dan tien jaar geleden

is. Een atypisch moment blijft dus in zijn geheugen gegrift staan. Net omdat het zo atypisch is voor hun relatie: “Tom was op de eerste plaats een vriend. We waren ploegmaats, ja, maar vrijwel meteen was er een heel goede verstandhouding tussen ons, ook buiten de koers. Dat zeg ik omdat je dat ook nodig hebt in de koers. Om tijdens wedstrijden echt een plóég te zijn, moet je ook erbuiten goed overeenkomen. Buiten de werkcontext. Het werk gaat goed als er een goeie ploeg achter staat die ook goed kan samenleven, *che sa vivere bene insieme*.”

Bettini verwijst fijntjes naar het motto van de Mapei-ploeg, het *vincere insieme*, dat tot zovele successen geleid heeft. Boonen kwam in het eerste jaar na het Mapei-tijdperk. “Zodra Tom bij de ploeg kwam, was die groepssfeer er. Hij was de eerste om te zeggen dat we met z’n allen een pint gingen drinken. Maar wij waren ook de eersten – hij, ik en enkele anderen – om ons op te offeren, om ons ten dienste van de ploeg te stellen. Om zo het best mogelijke resultaat te behalen. Tom is jong bij de ploeg gekomen, maar hij kwam wel als een jonge winnaar. In zijn wedstrijden moest hij resultaten behalen. In zijn eerste jaar bij ons heeft hij wellicht wat meer afgezien, dat is normaal. Maar na amper een paar maanden voelde hij zich al thuis in de groep, was hij een van de leiders en begon hij steeds grotere resultaten te rijden.”

Een van de eerste momenten waarop elk jaar ongedwongen aan die groepssfeer gebouwd wordt, is de trainingsstage in Calpe. In de schaduw van de rots El Peñon de Ifach, onder een stralend zonnetje, bij temperaturen die allesbehalve winters aanvoelen. Ideaal dus om de winterkilo’s eraf te rijden. Ideaal voor een fotomoment. Ideaal ook om eens even gek te doen. Om *Nothing Else Matters* van Metallica te coveren bijvoorbeeld. Met in de hoofdrollen Tom ‘Hetfield’ Boonen en Paolo ‘Ulrich’ Bettini. Het is duidelijk al heel lang geleden dat iemand Bettini daar nog eens over aansprak. Hij maakt dat typisch Italiaanse handgebaar en zegt lachend: “Gelukkig ben ik wielrenner geworden en geen zanger. Wat ik op de fiets doe, wordt gelukkig meer gewaardeerd dan mijn poging tot zingen. Het was echt zo’n moment dat nu eens perfect bewijst hoe hecht we als ploeg waren, ook buiten de koers. We amuseerden ons. Dat konden de mensen in dat filmpje wel appreciëren. Allez, ‘appreciëren’...” Hij moet opnieuw lachen. “Ze konden zich er in ieder geval even mee amuseren. En wij zijn daar zeker twee uur mee bezig geweest, om alles klaar te zetten en op te